

Early Journal Content on JSTOR, Free to Anyone in the World

This article is one of nearly 500,000 scholarly works digitized and made freely available to everyone in the world by JSTOR.

Known as the Early Journal Content, this set of works include research articles, news, letters, and other writings published in more than 200 of the oldest leading academic journals. The works date from the mid-seventeenth to the early twentieth centuries.

We encourage people to read and share the Early Journal Content openly and to tell others that this resource exists. People may post this content online or redistribute in any way for non-commercial purposes.

Read more about Early Journal Content at <http://about.jstor.org/participate-jstor/individuals/early-journal-content>.

JSTOR is a digital library of academic journals, books, and primary source objects. JSTOR helps people discover, use, and build upon a wide range of content through a powerful research and teaching platform, and preserves this content for future generations. JSTOR is part of ITHAKA, a not-for-profit organization that also includes Ithaka S+R and Portico. For more information about JSTOR, please contact support@jstor.org.

ANGLO-JUDAICA

Three Centuries of the Genealogy of the Most Eminent
Anglo-Jewish Family before 1290.

THE library at Frankfort-on-the-Maine, left by the late Seligman Goldschmidt, contains a parchment MS., brown with age, numbered lxxxvii., and consisting of 286 small folio leaves, unpaginated. Apart from its main contents, the notes with which its various owners have enriched it give it a special interest. But it is especially on account of one particular notice that I must here record my thanks to the courtesy of Herr Mayer S. Goldschmidt, who, as a special favour, entrusted me with the MS. The history of the Jews in England before the Expulsion, so very poor in dates—in the Jewish authorities, at least—is here unexpectedly enriched and elucidated. This alone justifies us in giving a detailed account of this source, which has, so far as I know, hitherto remained unnoticed. Judging by its family records, the Codex seems to have been for a long time preserved in what is now Bavaria, probably as an heirloom in one and the same family as far back as 1438. Jehuda b. Abraham of Abensberg notes the anniversary of the death of his father, Abraham ben Schlemuiel Abensberg. The latter's remains were interred at Landeshuth. Jehuda died, like his father, at an advanced age, and was buried at Bamberg in 1476. Jehuda's mother was buried at Nuremberg in 1461. We also read of burials of other members of the family at Regensburg 1466, and at Bamberg 1473. The notices which Jehudah b. Abraham inserted of his marriage in 1429, and of the births of his nine children and five grandchildren, extend from 1429 to 1456.

Jekuthiel Salman ben Samuel, who was buried in 1493 at Schwabisch-Würth, and his son Joseph, born shortly before his father's death, appear as the next possessors of the MS., and their family history furnishes the material for the remaining records. Notices of interments at Landau in 1531 and 1537, and of a journey to Schwabach in 1454, show that we are still on Bavarian soil. The last recorded owner is Seligman ben Samuel Jacob of Wallenstein (1698). He bought the MS. of his teacher, Wälsch-Isaac, at Noerdlingen. These places are also in Bavaria. The MS., judging by its contents, seems to be a compilation of synagogal hymns, collected for

their literary interest rather than for ritual purposes. The collocation of piyutim in classes, the admission of several evening poems for the same festival, the inclusion of various German poets' compositions for the Sabbath before a marriage, and the order of the poems, which does not follow the calendar, but appears to have been governed by chance—the writer copying his material as he obtained it—are all indications pointing to this conclusion. I cannot tacitly pass over the astonishment caused me by the supposed discovery of a correspondence between the variations in the New Year's Liturgy, especially in the first part of *מלכנו אבינו מלכנו*, with the ritual of an English Machzor before 1290. But the perusal of the Amidah for the Day of Atonement soon made it clear that the variations exhibit a greater affinity to the French ritual—as in *זכרנו לחיים טובים*, for instance, where the word *טובים* has in several places been erased by a German. (Compare Ibn Yarchi's *Hammanhig*, 52a.) The evening hymns for the New Year also point to France. Still it cannot be asserted that the MS. shows full and unqualified agreement with the French ritual.

In order to place the reader in a position to estimate the contents of this MS. for himself, and further to determine its age from the fact that it does not contain a Piyut that belongs to a period as late as the fourteenth century, I propose to give here a full *resumé* of all the Piyutim and Selichot in this Codex, giving a reference, in each case, to the place where Zunz has discussed these compositions. Here and there Zunz's account is supplemented by the MS., which apparently was unknown to that writer when his *Literaturgeschichte der Synagogalen Poesie* was in preparation.

The MS. is defective at the beginning, and commences with the Hallel of the Passover Haggadah, which ends with the sentence *לך ה' הממלכה : לשנה הבאה בירושלים*. Next come the "Six Chapters of the Ethics," the Amidahs for the New Year and Day of Atonement, the Liturgies for Hoshanah Rabbah and the Feast of the Rejoicing of the Law. Then begin the group of *Maaravot*, or Evening Poems for the Festivals, in the following order:—

For the first day of Passover, *ליל שמורים* (73); for the second evening, Meier b. Isaac's hymn (149); for the seventh evening of Passover, *אורי* (134); for the first evening of Pentecost, *וירד אביר* (295); for the second evening of Pentecost, *אל אלהים ה' דבר* (152), *אל אלהים ה' דבר* (an alternative composition); for the first evening of New Year, *אמוני* (136); for the second evening of New Year, *מלך אמיץ* (137); for the first evening of Tabernacles, *אוחזי בידם* (554); for the second evening of Tabernacles, *אימתך סודרת* (271); for the eighth evening of Tabernacles, *את* (271); for the ninth evening of Tabernacles, *שמיני אותותיו* (554); for the tenth evening of Tabernacles, *יום השמיני* (271).

A special *Maariv* by Joseph ben Nathan, the conclusion adapted for the eighth evening of Tabernacles. A *Maariv* for Tabernacles by Elieser ben Simson (see Zunz, *Litt. Gesch. d. Syn. Poesie*, 27 and 176). A *Maariv* for New Year's Eve, by Hillel ben Jacob (293), and a *Bikkur*, by Joseph ben Jacob (173, No. 8).

Next follow a group of poems for Sabbaths: ¹—

For Sabbath Bereshith the Yozer אל נשא (103); for Sabbath Bereshith the Ophan לבעל התפארת (122,) by Benjamin b. Zerach; for Sabbath Bereshith, Solomon Hababli's Zulath, אחשבה לדעת (104.)

For Sabbath and New Moon, Benjamin b. Zerach's Yozer as an Ophan, לך אלים אלפי אלפים (121); for Sabbath and New Moon, Meir b. Isaac's Ophan משרתיו עומדים (118); for Sabbath and New Moon, Meir b. Isaac's Zulath, אמונתך אמת.

For the Sabbath of Repentance, Elieser b. Nathan's Yozer, אור עולם (260); for the Sabbath of Repentance, Ophan (8); for the Sabbath of Repentance, Zulath (11), *ib.*

For the Intermediate Sabbath of Tabernacles, Meir b. Isaac's Yozer, את השם (147), and Zulath, מזכרה מקדם (552).

For the Sabbath Hafsakah, Yozer, אור זרוע ורוח כבודו.

For the Sabbath Nachmu, Meir b. Isaac's Yozer, ארוממך אל; for the Sabbath Nachmu, Menachem b. Machir's Ophan, שאו מנחה (159); for the Sabbath, Nachmu Meir b. Isaac's Zulath, אמת משל היה (148).

The Sabbath before a marriage is well provided with numerous compositions of German poets, following each other in succession. Simon ben Jacob b. Abun opens the list with a Yozer, אייחד שם שוכן תרשישים, an Ophan, a Zulath and four divisions of a Reshuth, arranged in order (114). Then follows שבתיה (80), with the verses and the ordinary section. Another group of these poems is next given, they are by Isaac Halevi. First comes his Yozer, אחר שלישים; then his Ophan and Zulath—in these the initial words אחד and תחת, which the scribe probably wished to illuminate—are missing; and last, his Reshuth, ending לילות וימים (156f). The third group of the same class is by Kalonymos ben Jehudah of Mainz. They commence with the Yozer הגדולה אורות מאופל followed by two Ophans (Nos. 5 and 3), a Zulath (No. 9), and a Reshuth, beginning ומרשנות קדומת אמן למפעל (165).

The double event of a circumcision taking place on the Sabbath before a marriage, is not neglected. For such an occasion the MS. has Menachem ben Jacob's Yozer, אלה תולדות (295), Jehudah b. Kalonymos ישראל בנים לאביהם (281), Baruch b. Samuel of Mainz' חביבים (281), preceded by the Zulath דתותי (129).

Next follow for Sabbath Hafsakah an Ophan by Meir ben Isaac, מלאכי אערוך לך ואצפה (148), and a Zulath צבאות בעלבון.

¹ The greater part of the original numbering of the poems has been destroyed by the binder.

For Chanuka, during which two Sabbaths occur, a Yozer כי אורך עניתני חייטני ולא בליטני.

The following introductions come next :—

יחדיו בשיר, (469, No. 4) יחדו לב נשלם, (589, No. 5) המלך שיר נדבות מעלות (572, No. 85). At this place some minor pieces for the Sabbath before a marriage are inserted :—

אל ארון (87); Ibn Gabirol's Reshuth for Kaddish (188); the Ahabah שבה מי יאמר (465); Samuel Dewlin's Nishmath לחוצה באורך גלות (217); Abraham Ibn Ezra's אל ישראל (213); Jehosfiah's יפרח לנוחי (469); David's דמי הבן (470); Jehosfiah's יה בשר (469); Dunash's דבוק חתן (484).

The Kedushas for the Sabbath Additional Service are well represented by fourteen poems, to follow one after another :—

Samuel's יוסיף כס' יה (319); Eleasar of Worms' אלהיכם שכנו שם (593); Baruch b. Samuel's ברוך סודו (307); Samuel, שמש ומנן (593). (This is headed אחר של הרב ר' שמואל בנו *i.e.*, by Samuel b. Baruch, which supplements Zunz's list.) Samuel b. Menachem, שליט בעולמו (330); Menachem of Worms' משרתיו שואלים (296); Eleasar of Worms' מפתרתו ממעל (319); Jehudah, יביא משיחו (472); ישיביל עבדו (563); יהודה, יחזיר שכנינו (563); Judah Halevi, יוסיף ידו (472); Jehudah, יורח, ישיב (563); שרפים, מרננים (563).

Then come the following Meoroth :—

Simson's שלח אמתך (301); Jehudah Halevi's אמרות האל (205); Ibn Gabirol's שלשים ושנים נתיבות (189).

Poems introductory to נשמת, נשמת כי נשגב, and ארוממך יגוני ומרחכי (560)

Jehudah Halevi's אהבה יגוני (205); also נותנים (560); נגוהות אות קרן and for Pentecost, בהמולוי אב המון.

Five Kedushas for the Sabbath Additional Service follow, יופיע אלהיכם (acrostically signed חוק מאי[ר] חוק נכתב); Nathaniel's נכתב (569); Samuel's שתי רכובו (593); Joseph's יחיד בעולמו (569); קולך צהלי ואיילי וחילי (569).

For the Sabbath before a marriage the Reshuth שלומי ומרשות אמוני שלומי ומרשות אמוני (281.) Then comes a hymn to be recited on calling up the "best man" to the Law מתחיל זה, אור נגה על דרכיך. Its superscription gives the author's name, הפיוט אור נגה בנינון יה בשר שר צבאך ממורינו הרב ר' אליקים בר יצחק ז"ל משמרדבורק.

This name, R. Eliakim b. Isaak of Strasburg (cp. *Ritus*, 218), is unknown to Zunz (549).

¹ A few pages are here missing, probably two, judging by the divisions of the parchment which form eight pages each.

For the last day of Passover the MS. gives the following hymns:—

המלך שוכן דומה ; the Barchu שלך מלוכה ; יהודה Halevi's Ophan אסירי התקוה (207),¹ and Menachem's Zulath (671).

For Sabbath Chanuka, Joseph b. Salomon's Yozer, אורך כי אנפת (123); two Ophans, כבודו אור יזריח (71), and שני זתים נברתים ; Solomon ha-Babli's Zulath, אין עור חלף (104).

For the Sabbath before a circumcision, Kalonymos ben Jehudah's Yozer אור תורה הבהיקה (164) ; the same poet's Ophan דממה, his Zulath אז בעברת ; Elieser ben Nathan's אומי אימיו (260), and his Ophan (No. 9) ; then follow several Yozeres in one group:—

For Sabbath Rosh Chodesh, Meir ben Isaac's אילת השחר (148) ; Solomon ha-Babli's אומי דר חזקים (103) ; Amitai's בברכי אשיחה (166) ; Joseph Tob-Elem's, ארנן חסדך לבקר (133) ; then a Zulath (already given) אומי דתותי.

For a Pre-nuptial Sabbath, Baruch ben Samuel's Yozer, אומן כאומן ימן (306) ; Amitai's Ophan, אראלים ומלאכים (167).

For Sabbath Chanuca, Meir ben Isaac's Zulath, אהבות עלמות מוגרות אז בקשוב עניי (148) ; Moses ben Samuel ben Absalom's Zulath, לאנשים (see *Jewish Chronicle*, 1877, August 19th, p. 11). Here the poem is definitely appointed לפטירת משה רבנו.

For the morning of a circumcision, Jehudah b. Kalonymos' Ophan, יקר גרלו (281).

For the Intermediate Sabbath, Amitai's Ophan, here ascribed to R. Meir, אשישת שלוחתו (86) ; the Zulath אשנבי שחקים (167).

Then in one group, Solomon b. Abun's Barchu, שיר ושבח (311) ; Ephraim of Bonn's אמונים באורו לכו (290) ; Moses b. Isaac's מעלות בשיר (290) ; יה שמך ארוממך ; לאל אשר שבת חיילים אם צבאו ; נועם אופן מר' (413), and יקירי אדירים (566), here expressly ascribed to him, יהודה קשטלין ; Ephraim of Bonn's Ophan איומתו קדושתו (290) ; Joseph ben Nathan's Reshuth for "calling up" the "Bridegroom of the Law," מרשות אומר עצתו and מרשית יסד ארץ, (חתן בראשית).

For the Sabbath before a marriage, Amitai's Yozer, אדון מגיד מראשית (167), and Kalonymos ben Jehudah's Ophan, קרוב מצדיקי (165).

Next comes a group of "Magen" for nearly every Sabbath in the year in the following order:—

Sabbath Bereshith,	טיפח שמים ויסד ארץ
„ Rosh Chodesh,	מדי חדש בחדשו
„ Chanuka	כנר התורה אור
„ Shekalim,	כסף ישקול עמי
„ Zachor,	זכור וזכור נתאמו
„ Para,	אחד קדוש נתן
„ Hachodesh,	כימי צאת עמי

¹ At this part a whole sheet perhaps is missing.

Sabbath Hagadol,
Pesach (680),
Shebuoth (680),
Sabbath Nachmu,
New Year,
Sabbath Shuba,
Eighth day Succoth,

בשבת הגדול
חג המצות שמרו
כל שומרי אש דת
עמי וציון נחמו
בכסא יום חנינו
שובב וחרד על דברי
יום שמיני עצרת

For Pre-nuptial Sabbath, כלה כננה תצמיה; Festival Sabbath, Joseph Kimchi's האל העירה יום שבת זכור (460); a Kaddish by Isaac Semiri (473), and אבי ראה אורח (679) is followed by three Aramaic Reshuth for Maftir, viz.: Isaac b. Samuel's אלימו כען דמינכון (283); Samuel b. Reuben's אתא ודוגמא (464); R. Tam's יציב פתגם (266).

Then come two sets of poems for the pre-marriage Sabbath:—

Menachem b. Jacob's (a) Yozer, מי ימלל, with his (b) Ophan, No. 7; (c) Zulath, No. 12; (d) Reshuth, No. 151 (c ends לשבת מבטחים; d ends מאור זיום וחילם); Meir b. Isaac's Yozer אומנות הדורה, with his Ophan No. 8 (148), and Elieser ben Nathan's Zulath אות ברית שילשתי (260); Menachem ben Jacob's Yozer, אלהי ישענו (295) for the Sabbath of Repentance forms the conclusion of the Piyutim. Yet the last word of the page, תשובה, and the catch-word מקרבת, show that the Codex is here defective.

Then follows the Penitential Liturgy, beginning לך ה' הצדקה and containing the ordinary hymns; thirty-five other numbered Penitential hymns follow with an index of them:—

אנשי אמנה אברו	אתאנו לך יוצר רוחות
אזון תחן	אדאג מחטאתי
ישראל נושע	אפפוני מצוקות
יושב בגבהי מרומים (repeated)	אריות הדיחו
ישראל עמך	ישראל נושע
תבא לפניך	אל נא רפא נא
אם עונינו רבו	אדברה וירוח לי
אין מי יקרא בצדק	אבן הראשה
י' אל רחום	אום קרואה
אדון בינה הגיגינו	בתולת בת יהודה
אזרחי מעבר	אבותינו כי בטחו
אני יום אירא	יושב בגובהי מרומים
אם אמרי אשכח	אדם בקום עלינו
רועה ישראל	אתה האל עושה פלא
תשוב תרחמינו	אתה האל עושה פלאות
אך כך לדל	במתי מספר חלינו
אמנם הרענו	גדול עונוי
	אין כמידת בשר

On the reverse side a calendar of the lunar cycles for the years [2]75—[2]87 is commenced in another hand. A list is also given of the beginnings of the weekly portions for fourteen years, with a calculation of the *Tekufoth* and the *יום השאלה* for the years 'מ—'עד = 1279—1313. This takes up eight pages.

The calendar is followed by short notices concerning Synagogue Ritual and Liturgy for the whole year, with special reference to the rubrics of Mainz, Speyer, and Worms ; and lists of the portions from Pentateuch and Prophets for the Festivals, of the divisions of the weekly portions for the *קראים* 'ו, and of the minor portions read on Mondays and Thursdays.

Then comes another calendar for the years ע"ז—ע"ח = 1313-1337, the concluding portion of which is obliterated. The reverse is covered with family notices. The following passage (p. 14), which needs elucidation, appears in another handwriting on the front page of the last leaf :—

אשר זו סליק הרי זה קצבת עיבור וכל הצורך עד סוף מאה באלף ששי והבריות עול[ם עד] זה יום עמדי בו חמשת אלפים וחמשים וחמשה ועד סוף עיבור זה חמשת אלפים ומאה מיחורבן בית שיני אלף ומאתים ושבעים ושמונה ומעת הוסר התמיד אלף מאתים ושבעים ושנים * הוסיף עליהם י"ב שנים להבא ותגיע לימים אלף מאתים ותשעים והוא קץ ראשון האמור בדניאל למעת הוסר התמיד להגלות משיח בו והוא מכוון עם מספר ע"ז צ"ק ואלפים ושלוש מאות מיום רדת ישרי מצרימה * ואז ונצדק קודש * אשרי המחכה ויגיע * [...] אלף שלש מאות שלשים וחמשה * זה הקץ השני הנוסף על הראשון * ארבעים וחמשה שבהם יתכסה משיח ויחזור ויתגלה * ומה שני בתשובת המלאך לדניאל שבועים שבעים נחתך על עמך וגו' אין זה שום קץ אלא סך גלות בבל וימי בית שיני והכל מבואר לקמן

זה העבור קצב משה בן הנדי' הר"ר יעקב בן רבנו משה מלונדרש בן הרב רבנו יט' שחבר ספר התנאים בנו של הנדי' הרב ר' משה (sic) מברישטו בנו של הר"ר יצחק בן הר"ר שמעון אחיו של הר"ר אברהם בר' שמעון בן אחותו של רבנא שמעון והוא היה בנו של הר"ר יוסף בנו של רבנו שמעון הגדול השוכב בבית עלמין ממנצא יבא שלי' ינוח[ו] על משכבותם ולנו ולכל ישרי יעמד זכותם * אמן אמן אמן סלה :

Under it in still another hand, in which I can discern traces of French caligraphy, there is the notice that bears on the history of the Jews in England before 1290. A photograph of this page would certainly have graced the Anglo-Jewish Exhibition had the contents of the MS. been known at the time it was held.

Does this important notice form an integral portion of the MS. in which it is found ? Has the Codex crossed the Channel twice, having

first been brought to England from France or Germany, and then brought back at the Expulsion in 1290? Does the reference to a completed calendar refer to the almanac in the MS. beginning with the year 1279? Or should we regard this family notice as entirely independent of the Codex, and bound up with it by accident?

Rather than waste time in the futile discussion of these questions, which, to me at least, appear insoluble, I proceed to give the authentic historic substance of this notice, which throws light on so many points.

This document is of especial interest, because, by its aid, we can trace back for three centuries before 1290 the genealogy of an eminent Anglo-Jewish family. The English writer proudly points to R. Simeon the Great, his maternal ancestor, nine generations back, as the founder of his house. It is no less important a family than that of Magister Mosseus, the Rabbi of London, named in English documents, whose ancestry is here given.

It is this Rabbi, Moses' grandson and namesake, Moses son of Jacob, whose noted wealth and benevolence had earned him the title of Nadib, in whom we recognise an Anglo-Jewish author of calendars.

The inference might be drawn that the Jacob just referred to is identical with Jacob le Evesk of the Rolls, who is styled in his genealogical tree son of Magister Mosseus. (See Jacobs' Papers, Anglo-Jewish Exhibition, p. 45; Adler, *ib.*, p. 271.)

But I do not wish to mix up conjecture with authentic tradition, and will rather assume that the title, Nadib, which the Jacob of our document bears, shows that he is not identical with Jacob le Evesk, and that the latter, consequently, was not the son of R. Moses of London.

Our notice, however, throws a clearer and steadier light on R. Moses himself, and on his father, R. Jom Tob.

This Rabbi seems to have been distinguished not only for profound learning and personal weight, but also for illustrious ancestry. The notices about him, that have come down to us, show him to have been a Talmudical writer, and, like the French Talmudists of his time, a grammarian and an exegetist also. This is independent of the question whether he was Moses b. Isaac's teacher or not (Neubauer, *Jewish Quarterly Review*, II., 324). For he is designated Rabbenu Moses by his grandson; and his son, Jacob, in the Oxford Hebrew Shtar (*Hebrew Deeds*, M. D. Davis, 206), calls him רב משה דלונדרש.

Perhaps R. Moses combined with his ecclesiastic duties the practice of a physician, like his son, Elias le Evesk Pontifex Judæorum, the Rabbi of the English Jewry, who, besides exercising the Rabbinic office, was also distinguished for his medical skill. This was indeed

the fashion in the Middle Ages, and later too (Jacob's *Revue des Etudes Juives*, xviii., 261).

Besides this most distinguished of his sons, who is one of the most important figures in Anglo-Jewish History before 1290, we get acquainted also with R. Jacob, the learned and wealthy father of our Almanac Maker, Moses, with Cresse, and with Hagin. Following the old identification of Hebrew and foreign names which goes back to Isaac of Corbeil, I recognise in the last name Isaac b. Moses and not Chajim b. Moses (Adler, *ib.*, 268). We shall also not be far wrong if we assume that Benedict gen. Mag. Mosseus, named among the London Jews, was a son-in-law of our R. Moses (Jacobs, *Jewish Chronicle*, January 25th, 1889).

The central point of interest in our notice lies, however, in its information concerning R. Jom Tob, the father of R. Moses. The profound respect with which the great-grandson refers to his ancestor shows the latter to have been a distinguished Rabbinical authority. He was the author of a work which we may add to the very meagre list of notable Anglo-Jewish books before the expulsion. Although, for the present, only its name, *התנאים*, is known, the distinguished title its author, R. Jom Tob, bears in connection with it, proves that it must have had considerable repute—at least among English Jews. I refrain from attempting to infer the contents of the book from the mere title, and shall pass on to give some further information about R. Jom Tob, which I find in his great grandson's notice. R. Jom Tob need no longer be confounded with the Tosafist R. Jom Tob, the martyr of York Castle in 1190. The latter was a Frenchman, of Joigny, whose father was called Isaac. Our Jom Tob was an Englishman, and the son of an Englishman. His father was Moses of Bristol, wealthy and well versed in Rabbinic literature.¹ If the name of R. Jom Tob of Joigny must be erased from Mag. Mosseus' genealogical tree (Jacobs, *ib.*, 45; Adler, *ib.*, 266 f.), Anglo-Jewish history before the expulsion is the richer by the addition of another hero. Instead of a mere hypothesis, we have the historic figure of a celebrated Rabbi and author—R. Jom Tob.

Though, for the present, there is no other record of Moses of Bristol, the correctness of the reading need not be doubted. I had a difficulty in making out the word *Bristol*. Herr Ch. M. Horowitz, through whose MS. catalogue of Goldschmidt's library I became acquainted with the Codex, read *מבאשטן*, adding, however, a query (?) after his reading. But a careful examination made it clear to me that not

¹ About Bristol Jews, see Seyer's *Memorials of Bristol*, pp. 527-529. This book I only know from *Bibliotheca Anglo-Judaica*, p. 30.

a letter of the name was at all doubtful. According to the usual custom of indicating the omission of a final letter, this word had an arc over the last letter but one. The terminal points of the stroke are still distinguishable. I will not here discuss the possibility that the old tombstone of Isaac b. Moses, which Jost already notices (*Geschichte der Israeliten*, VII. 405), and which has recently been claimed for the author of the *Sefer ha-Shoam* (JEWISH QUARTERLY REVIEW, II. 325), may really cover the remains of Moses of Bristol, whose father our record expressly styles Rabbi. The historical certainties our MS. affords ought not to be swamped by hypotheses.

The higher we ascend the branches of the genealogical tree given in the MS., the thicker grows the darkness in which the names are enveloped. Still, we have a particle of historical knowledge which, on one point at least, appears to confirm the truth of its notices. The MS. tells us for the first time of a certain Joseph, son of R. Simeon b. Isaac b. Abun, the great legalist and hymnologist of Mainz, who bears the titles *Rabbana* and *Hagadol*. Now, the historical fragment, which we owe to Solomon Luria's historical sense (*Responsa*, No. IX.), also shows that R. Simeon traced his descent to R. Joseph, the aged—יִסְרָאֵל (Zunz, *Littgeschichte*, III.). The Joseph of our document, his namesake, was the son of R. Simeon the Great, who lies at Mainz. R. Joseph's daughter was the mother of R. Simeon, to whom our Magister Mosseus refers as his great grandfather. Our genealogical notice bears internal evidence of its authenticity in the accuracy with which, counting by generations, it places R. Simeon the Great, three centuries before the writer, *i.e.*, just at the turn of the year 1000 (See Zunz, *ib.* 112, No. 1). Thus the fame of R. Simeon the Great perpetuated by the German Jews, was also preserved, generation after generation, among the English Jews. Their noblest family traced back its descent, as we here see, on the mother's side, to Germany. May new discoveries illuminate the darkness which envelopes Anglo-Jewish history before 1290! The path to truth must at all times be marked by the sacrifice of hypotheses. For at the smallest gleam of the light of history the torch of hypothesis is extinguished.

APPENDIX.

Over the index of the Penitential Prayers and to the left of the page—

פטירת אבי הישיש הזהר אברהם בן הזהר שלומיאל ז"ל מאבנשפערק
 כ"ח טבת י' ה' קצ"ח לאלף הששי ונקבר בלנצהוט תנצ"ע א"ב"כ
 פטירת אמי מורתי החסידה מ' בילא בת ר' יהודה ז"ל ד' אדר ונקברה
 י' א' בנורנבערק שנת רכ"א לפרט תנצב"ה א"בכ"ד
 פטירת אמי מורתי ה[חסידה] והתמימה מ' ורוידא בת הר"ר שמעון
 פראג ז"ל י"ב] אייר ז' בעומר ליל רא[שון] ונקברת יום ב' בבאבנבערג
 שנת רל"ז לפרט תנצב"ה אבכ"ן
 פטירת אבי הישיש הזהר בר רבי אברהם ז"ל מאבנשפערק כ"ח
 ש[נבט] בליל שבת ונקבר בבאבנבערק ביום ב' רלו לאלף הששי תנצב"ה
 אבכ"ד
 פטירת אמי מורתי החסידה מ' יוליק בת ר' משה זולער ז"ל י"ג ניסן
 יום ו' רכו לפרט ונקברה ברעגנשפורק
 פטירת אבי הישיש הנ"ר שמואל בר זכריהו הכהן ז"ל כ"ג אדר יום ג' רלו
 לפרט ונקברה ברעגנשפורק

At the end of the Calendar :—

ד' כסליו קפ"ט לפרט נישואין שרי
 קצט לפרט כ"ה שנים י"ח אייר קע"ה
 יהודה ברבי אברהם זצ"ל
 חיים זוסא שליט"ה נולד ליל ה' כ"ג אלול קפ"ט לפרט זוסא חיים
 חיים שערי"ל שליט"ה ליל ראשון של חנוכה קצד לפרט שערי"ל חיים
 חיים רחל שליט"ה ט"ז אלול יום ו' קצד לפרט רחל חיים
 חיים אברהם שליט"ה ב' שבט יום א' פרווארא קצט לפרט אברהם חיים
 חיים גואט שליט"ה י"ז אדר יום ו' רא לפרט גואט חיים
 חיים בילין ל"ג בעומר ר"ג בילין חיים נולד לילה
 שמעון נולד כ"ד טבת שנת קצב לפרט ליל רישון
 האנקינא נולד כ"ג אדר יום א' קצ"ו לפרט
 חיים הינדיל שליט"ה ר"ח אלול יום ג' רול לפרט חיים
 חיים לידת ניני שפרינצא שת' י"ב מרחשון ליל ג' רול חיים
 חיים שמואל ניני ש"י כ"ח תמוז יום ר"ל ופרטו כ"ה חיים
 חיים אברהם ניני ש"י ד' אייר י' א' ר"ט ופרטו אחר חיים
 חיים כיליין ניני שת' ה' תשרי י' ה' ריב ליפרט חיים
 חיים שמעון ניני ש"ח שמעון הכהן י"ז תשרי ר"ד ופרטו ברכ' הש' חילו
 ופעל ידיו תרצ' וגומ'

On the inside of the last page but one :—

ווען ח' טבת אם יום ב' נויילטא זוא זולמן כלל וכלל קיין געניזא ולייש
אודיער שמליין עשין ווען דיא רבני' בון נורבירק הון גזייט דש גרוש סכנה
נפש זייא אין כד שעאות

On the front of the last page but one :—

אני יוסף ב"ר יקותיאל
וצ"ל

ניני יוסף יצ'ו נולד ביום א' כ"א אלול רצ"ל לפק
יגדל בתורה ובמעשים טובים

פטירת של אמי מורתי הניכבדה מ' מרים ז"ל בת ר' מאיר ז"ל יט' אלול
ופטירת אבי מורי הניכבד ר' זלמן זל לעולם בערב ראש השנה
פטירת זוגתי ז"ל הצדקת התמימי והישר שינלן ז"ל בת ר' יודיל ז"ל יו'
ו' כ"ז תמוז רצ"ל לפ"ק ונקברת פה בק"ק לנדא תנצב"ה
פטירת בני יוסף ז"ל ה"ה היה ביום ג' ד' אדר ונקבר ביום ד' בק"ק לנדא
שנת רצ"א תנצב"ה

בתענית אסתר רנ"א לפ"ק היה ברית מילה של ר' ליווא יצ'ו בנו של
זלמן ז"ל

בר"ה אדר רנ"ג לפ"ק היה ברית מילה של ר' יוסף יצ'ו בנו של זלמן ז"ל
פטירת מ' מרים ז"ל אמם של הנערי' דלעי' הייתה י"ט אלול ביום ה'
ובו ביום נקברה בק"ק שוועבישן ווירדא שנת רנ"ד לפ"ק תנצב"ה
פטירת ר' יקותיאל ב"ר שמואל ז"ל אביהם של הנערים דלעי' הייתה
בערב ראש השנה ביום א' ובו ביום נקבר בק"ק שוועבישן ווירדא שנת רנ"ד
לפ"ק תנצב"ה

At the end of the Penitential Prayers :—

בא לידי זאת התפלה בשנת תנ"ח לפק בעיר נערלינגן ממלומד אחד נקרא
בשם הניכו וועלש יצחק זעליגמן בן לא"א הר"ר שמואל יעקב זצלה"ה לע"ע
פה ק"ק ווירשטיין

On the eighth page from the end at foot :—

טפיסה מ' לנדישהוט

כט תשרי יום ב' רי"א

איד קאם גין ווישינפורק י"ז תמוז רי"א פון ווישינפורק גין שוואך רח
אדר רידל